

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 11. De charitate, quâ procuravit conversionem quorundam
peccatorum, exhibendo se promptam, ad tolerandos pro ipsis graves
cruciatu: & quomodo illi Deus promiserit, quòd esse conversurus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ret, me ituram ad Purgatorium, ut ingredi-
diar Cælum cum ea puritate, quæ talem
locum decet. Dominus autem mihi di-
xit: Quid agis, Anima? deniq; tu propter
tuos timores, tibi semper imaginariis mo-
lestiora. Non est, quod cogitas. Istud
mysterium significat, te his diebus magis
esse occupatam cum proximis, quàm aliàs,
ex mea voluntate: & quamvis cum ipsis
pertranseas ignem, ego tamen te semper
duco, sustinendo tuum brachium, neq; te
derelinquo, ac deinde te pono intra me-

um pectus: atq; quando vel maximè ti-
mes, etiam tunc te meâ manu sustento,
nec te deserò, sed neq; deseram, donec te
ex meo pectore deducam ad meam æter-
nitatem. Noli metuere, quia, me adju-
vante, quæcunq; egeris, bonum habebunt
exitum. Hæc est significatio istius my-
sterij. Fui magnopere exhilarata, & gra-
tias egi DEO pro omnibus.

CAPUT XI.

De charitate, quâ procuravit conversionem quo-
rundam peccatorum, exhibendo se promptam, ad tolerandos pro ipsis gra-
ves cruciatus: & quomodo illi DEUS promiserit, quòd esset con-
versurus quemlibet, pro quo ipsa apud eum, die Sacræ
Communions intercederet.

Descendamus ad particularia.
Demonstravit Marina suum
ardentem zelum, quando se
illi commendabant peccatores.
Et quamvis ipsa neminem suspicaretur, ver-
sari in malo statu; si quis illum tamen ei
indicabat, succurrebat ipsi pro viribus.

§. I.

Sub ipsa initia illi accidit, ut D. Aloysia
de Padilia, Comes S. Gadeæ illam secum
Empudiam ad paucos dies duceret, pro suo
solatio, & D. Martini de Padilia sui ma-
riti, qui erat ejus loci Gubernator. Habe-
bant domi sue quoddam mancipium, Mau-
rum pertinacissimum in sua secta, ac aver-
sissimum ab ingressu templi. Quod cum
ipsa rescivisset adibat cum una socia locum,
in quo ille distinebatur eluendis pannis (erat
enim lotor) & loquebatur cum eo quàm sua-
vissimè de rebus, concernentibus ipsius ani-
mam. Dum pro illo oraret, incepit du-
rum cor Turcæ emolliri, qui, DEO dispen-
sante, quâdam nocte somniavit, quòd prateri-

ens aliquod templum, viderit apertam por-
tam, & intus in throno habente gradus, ve-
nabilem quendam virum, (descripsit ip-
sum tali indutum vestitu, quali hic conse-
verunt uti Episcopi) qui illum vocavit, di-
cendo ipsi: Martine, ascende huc. Ille
verò respondit: Ego non vocor Martinus, sed
Ali, & non sum Christianus, neq; ingredi-
or templum. At Sanctus dixit: Debes in-
gredi templum, ac vocari Martinus (fortè,
quia ipsius Dominus, ille Gubernator, ita vo-
cabatur) & accedens compulit ipsum in-
gredi, adactum ictu, quo & accedens illum
percusserat. Recensuit hoc somnium sa-
mule DEI, atq; sic, demum animum ad fi-
dem adjecit, & est adnumeratus Christianis.

Deinde, cum agrotaret, simile quiddam
evenit cum alijs duobus Mauris, mancipijs
Comitissæ de Alcaudete & ipsius Filia, quos
ea Domina ad illam miserunt, ut ei quadam
nunciarent, & ipsa inde sumeret occasionem,
cum illis agendi, de eorum conversione, quòd
fecit. Et conversi sunt, dicente uno, quòd
somniaverit, dictum sibi fuisse, à quodam
valde venabili Viro: Joannes Baptista, ad-
verte, non posse quencquam salvum fieri, nisi

in lege Christianorum. Et credibile est, eos habuisse hæc somnia, per intercessionem hujus famule DEI, quæ ipsos juvabat ac disponebat, ut in illis id efficerent, quod optabat, quemadmodum intelligemus ex sequenti narratione.

§. II.

Longè verò magis elucescit, quantus fuerit hic ipsius zelus, & furor Diaboli, illam persequentis, ex eo, quod ipsa sic refert: Dum paterer notabiles afflictiones, offerremq; me, ad sustinendas alias, ut benè esset animabus, rescivi gravissimum periculum, in quo persona quædam magnæ autoritatis versabatur, quoad animam, honorem & facultates, quod illâ ipsâ volente intellexi, dum instantissimè peteret commendari per me DEO, ut eam liberaret ex illis periculis, si esset sanctissima ejus Voluntas, salvarètq; ipsius animam. Dedit mihi Dominus tantas vires & eum fervorem, dum orarem pro hac necessitate, ut ultra sex aut octo dies, continuè egerim cum DEO, petendo ab eo illius remedium, neq; toto hoc tempore poterim desistere, vel quiescere, donec intellexissem ab ipsamet ea persona bonum successum, quem ex Divina bonitate & misericordia habuerant ejus negotia. Priusquam autem id rescirem, dixi quadam nocte meo Domino, inspirante id mihi ipsiusmet Majestate, me, si pro bono hujus animæ opus esset, vel Divina Majestas vellet, & in eo sibi complaceret, ut ego ipsi ex mea parte offerrem aliquid acerbum ac difficile, id facturam pro bono ejusdem animæ; sed cum pars inferior nonnihil naturaliter abhorreret ab ista oblatione, vellémq; nihilominus, ac desiderarem id facere, dixi animo obfirmato ad Dominum, ut ejus Majestas decerneret, quidquid ipsi placeret, à me fieri, vel tolerari in isto negotio, me enim id ex hoc momento quàm libentissimè acceptare. Audivit me Dominus, suâ solitâ gravitate ac sapientiâ, nec mihi quiddam respondit, sed quasi tacendo acceptavit meam promptitudinem. Istâ occasione diabolus,

sciens aliquid de ijs, quæ agebantur (ut deinde intellexi à Domino) dixit Divinæ Majestati: Etsi istam creaturam, quæ tibi promptam exhibuit ad patiendum aliquid pro juvanda illa anima, quam novisti, verum sit, multos jam diebus pati graves dolores morborum, nunquam tamen mihi tam amplam facultatem tribuisti ipsius affligendæ, quàm ego vellem. Nunc tibi decernendum reliquit, quid eam velis tolerare pro bono illius animæ. Cum libenter velit pati, quidquid Tu volueris, & quævis anima sit tam pretiosa, tantòq; Tibi Domino Majestatis cõstiterit, æquum est, ut pro ista creatura, quæ petit bonum hujus animæ, si illi præstiturus es hanc gratiam & misericordiam, deligas ac decernas graves dolores & cruciatus, atq; ego sim executor illorum ac minister, ut ita Tua magna Majestas videat, quomodo se gerat in majoribus afflictionibus, crucibus ac tormentis, & si à te derelinquatur; utrùm etiam agat fideliter, tẽq; amet, ac tuæ voluntati se submittat, sicut in alijs hæctenus fecit. Audivit Dominus dicta à diabolo, qui solet fusè admodum loqui, & multum blaterare, quando aliquid proponit, id quod facit fraudulenter ac malitiosè, & interdum videtur proferre grandia oracula, postea verò prolata confundit ac destruit, ut videatur nec se ipsum intelligere, neq; dicere intelligibilia. Ille solet esse ipsius modus loquendi. Divina verò Majestas illi respondit uno verbo, tantùmq; dixit cum magna autoritate & Majestate: Abi, & perge. Ecce enim concedo tibi, quod à me petivisti. Hoc audito abivit diabolus ex conspectu Domini contentissimus. Ego autem, quæ hac de re nihil sciebam, sicut dixi, nihilq; tale cogitabam, incepti quodam die Veneris, sub vesperum, sentire dolores acerrimos, præsertim in tribus corporis partibus, qui usq; adeò intendebantur, ut horâ secundâ noctis mihi videretur intra corpus meum inclusus esse hostis quispian armatus, fodicans aliquo telo, ac valnerans dictas partes, unde vehementissimè discruciar, ut me putaverim disrumpendam, ac si immerfâ essem aquæ; neq; potuerim

potuerim jacere, vel me erigere ullo modo in lecto, quia mihi videbantur in ipso, & supra illum, ac ubiq; esse quædam quasi acutissimæ cuspides, compungētes & affligentes totum meum corpus. Testes hujus rei fuerunt meæ sociæ, quæ propterea, quòd tantus esset cruciatus, mihi adstiterunt totâ nocte. Hæc enim res duravit usq; ad meridiem Sabbathi; alij verò immanes dolores duraverunt circiter quindecim diebus, non tamen absq; aliquanto majore lenimine. Sustinui illud tormentum, conformando me cum Divina voluntate, quæ erat ipsiusmet DEI bonitas ac misericordia, etiamsi multos committerem defectus, quos quavis occasione committo. Et quia ignorabam, quemadmodum jam dixi, dispositionem Divinam, quidve actum fuisset cum diabolo, attribuebam partem ejusdem cruciatus causis naturalibus; quamvis etiam animadverterem à diabolo magis exacerbari dolores, quos patiebar, ipsūq; adlaborare & cooperari, ut eos sustineam.

Post elapsos quatuor vel sex dies, ab his vehementioribus doloribus, quodam die nihil minùs, quàm tale quid cogitans, conspexi diabolum, in specie nigri ac deformis pusionis, qui se exhibebat valde humilem, & provolutus erat in genua, atq; junctis manibus, afflictus, confusus ac tristis coram Christo JESU Domino Nostro; hic autem sacratissimus Dominus, quodam gravissimo modo, ac terribili, & cum magna Majestate illi dixit: Ades inimice; quid tibi nunc videtur, de illa mea creatura, quam, me permittente, tantopere afflixisti, & excruciaxisti? reperistine quidquam in illa, quod optaveras, animòq; tuo conceperas? responde, dixit Dominus. Et diabolus respondit timidâ ac tristi voce: Magne Domine, non reperio, quid dicam Tuæ Majestati; nihil inveni culpabile, neq; potui quidquam efficere: quia ista creatura, à te adjuta, in his cruciatibus, quibus ipsam, te permittente, fui conatus affligere, se gerebat eo modo, quo Tua Majestas se gessit, in oratione & agonia horti, spiritu prompto & resignato in Divinam voluntatem, quamvis infirma

esset caro. Tum dixit Dominus: Ità fuit, proditor; vade, apage, & aufer te ex meo conspectu. Hoc audito, diabolus se inde proripuit vehementer pudefactus & confusus, atq; tunc rescivi à Domino, quod dixi de facultate, quam diabolus, occasione illius animæ, ab ipso petiverat, & quomodo eam ipsi concesserit, nec non, quid tum acciderit.

Ex hac visione animadverti potest, quomodo ignis tribulationum, quem diabolus succendit, contra eos, qui incumbunt in conversionem animarum, illis non obsit, quia ipsemet DEVS illos liberat ac protegit juxta suam promissionem, commemoratam in fine precedentis Capitis.

§. III.

Verùm ulterius est progressa infirmitas hujus Domini liberalitas, in remunerando zelo istius suæ famulæ, dum illi præstitit duplicem excimium favorem, qui erat accommodatissimus ipsius sancto desiderio. Postquam (in Decembri Anno 1618.) inquit, diu familiariter egissem cum Domino, vidi de Cælo descendentes plurimos Angelos. Incepi statim timere, meo more, petendo à Divina Majestate lumen pro agnoscendis ipsius veritatibus; utq; id melius facerem, aggressa sum attentè recitare quasdam preces vocales. Dum eas dicerem, fui abstracta à sensibus, ità ut, contemplando dictum mysterium, illas non possem prosequi. Et subito conspexi oculis animæ descendentem ex cælo Majestatem Christi Domini graviter, & cum magna Majestate. Pervenit usq; ad terram, & postquam confedisset in quodam eleganti throno, non longè à me, Domini mei Angeli appropinquantes mihi dixerunt: Accede, Soror nostra, & adorabis Dominum, videbisq; mirabilia, quæ tibi Divina Majestas pandet: ac tum me humiliatam collocaverunt ad pedes Domini, atq; mea anima summâ & arctissimâ unione fuit conjuncta suo DEO, & tangebam inclinato capite genu Domini. Mansi hoc modo aliquandiu, & mei Domini Angeli metuentes, ne mea natura

T t t

debili-

debilitaretur, veniebant ad me, volebantq; me exsuscitare. Dominus autem dixit bis: Permittite illam modò in me requiescere. Paulò post cecidi prostrata in terram; unde me elevaverunt mei Sancti Angeli, quasi mortuam, aut viribus destitutam, qualem me ipsamet agnovi, & reposuerunt me in meo loco, ubi statim coniectis oculis in Dominum, vidi, quòd Divina Majestas suo illo sacratissimo modo gravi vocaverit unum Angelum, & indicando ipsi digito in quadam charta, seu membrana candidissima literas quasdam Divinas & arcanas, dixerit, quid ei esset legendum, ac propalandum coram ipsius Majestate, & omnibus ijs sanctis Angelis. Angelus suscepit scriptum perquam reverenter, & transiens ad alterum latus Domini, petivit attentionem ab omni illa præsentium Angelorum multitudine, legensq; illud cum reverentia & admiratione, ita dixit: Noverint omnes beati Spiritus & Angeli DEI præsentis, quòd noster magnus DEUS ac Dominus Majestatis, quia est, qui est, præstet gratiam & misericordiam huic præsentis Animæ, concedendo ipsi denuò Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium ejus peccatorum, quotiescunq; sumpserit Divinum Sacramentum: atq; si eo die intercesserit apud DEUM, pro quapiam anima existente in peccato mortali, hunc illi exhibet favorem & gratiam, quòd ipsam sit liberaturus ex malo statu, daturusq; illi talia ac tanta auxilia, ut consequatur suam salutem. Postquam hoc legisset, complicit suam chartam, & transivit ad locum, in quo prius fuerat. Tum Dominus Majestatis surrexit, & intuens me peramanter ac misericorditer Divinis oculis, dedit mihi suam sacro-sanctam Benedictionem in nomine totius Beatissimæ Trinitatis, dixitq; mihi: Anima mea, vale, & dic mihi, an modò affluas solatio? Ego humi prostrata, ipsum laudabam ac benedicebam, propter omnia opera ejus ac misericordias, rogabamq; illos sanctos Angelos, ut idem facerent. Post hoc Dominus incepit abire, eo modo admirabili, quo advenerat. Dum illum viderem

abeuntem, incipiebam dolere, ac dicebam anhelans: Noli discedere, dilecte mea anima, & Domine mi, noli discedere duc me tecum, nec enim hic possum manere, neq; mihi est hic manendù, Domine mi. Ad has voces substitit Dominus, & conversus non-nihil ad me, dixit mihi quàm amantissimè: Quid vis, Anima? Tecum ire, Domine, aiebam. Sit ita, licet, respondit Dominus, & præcepit meis Dominis Angelis, ut me ducerent cum Divina ejus Majestate; verùm illi reluctabantur, & respondebant Domino dicentes, naturam debilem multum passuram in hoc assensu. Tunc meus Angelus Custos dixit: Dominus ipsam confortabit, ducamus illam. Dominus quoq; me subito iussit duci. Abiit anima mea cum Domino, plena solatio: sed postquam pervenit ad altitudinem Cælorum, Dominus illos permeavit, quos mea anima volebat similiter pertransire, sequendo Dominum, verùm non potuit. Fuit autem ipsi exhibita, nescio qualis, Majestas DEI, quam nescio verbis exprimere, eò quòd tanta fuerit: & erat adeò insveta anxietas, quæ ex illo spectaculo redundavit in naturam, ut gement ac suspirans existimaverit, se ibi viribus destituentem: statim autem ipsam acceperunt illi Sancti Angeli in suas manus, & reponentes me in meo loco, dixerunt: Quiesce, Creatura DEI, es enim contracta ac debilitata. Et verò ita profus fuit, nam eram vehementer conquassata.

In hac visione est valde ponderanda conjunctio harum duarum insignium gratiarum, quia Indulgentia plenaria significat, illos, qui satagunt, ut convertantur peccatores, obtinere à DEO remissionem suorum peccatorum; & promissionem de illis convertendis, esse premium eorum, qui in hoc negotio sunt magno præditi zelo, ut consequantur suos fines, favente ipsis DEO, qui eos juvat, & per ipsorum verba, propriè illorum preces, movet voluntatem peccatorum, cujus rei deinceps videbuntur plura exempla.

§ IV

§ IV

§. IV.

Sed non hinc desit inchoata visio. Paulo, *Inquit*, post, mei Angeli circumdederunt lectum, quasi expectarent aliquid insolens, quod facturi essent diaboli. Et vidi unum totum ardentem, cum tympano quodam rauco, quem sequebantur alij duo gestantes vexilla, quæ raptabant per terram, & post hos magnam turmam diabolorum vociferantium ac tumultuantium. Ferebant in sandapila, seu medio feretro mortuali, quendam defunctum involutum linteo, cujus facies patebat; reliquum autem corpus erat cooperatum bufonibus, lacertis, & similibus reptilibus; in anteriore autem feretri parte erant insignia officij, quod gesserat. Feci quantum potui, ne illum aspicerem, videbar enim mihi eum agnitura, si ipsum intuerer, & nolebam illum agnoscere. Hoc modo me præteriverunt, & discesserunt procul, quoad usque ipsos non amplius viderem. Intellexi, quod mihi DEUS voluerit exhibere istud spectaculum, ut intelligerem quanta sit miseria animæ damnata, quantumque mihi beneficium præstiterit, concedendo mihi, ut converteretur anima existens in peccato mortali, pro qua apud illum intercederem, ut animarer ad orandum, pro talibus animabus. Post paucos abhinc dies, vidi venientes multos homines, gestantes lumina, ac adferentes alium, quasi destitutum viribus, aut media ex parte incumbentem brachijs; quem, postquam fuissent ingressi meum cubiculum, magis agnovi, esse illum ipsum, qui à me prius fuerat visus.

Procubuit pronus humi, mordendo terram præ indignatione, & erecto ad me capite dixit: Serva DEI, miserere mei, quia secundum præsentem justitiam, sum damnatus ad Infernum. Postquam id dixisset, venit quidam proceræ staturæ & ferox diabolus, atque arreptum per pedes, raptato humi ejus capite, abstulit. Ego faciebam, quantum poteram, ne id viderem, ac ne suspicarer, illum hominem, quem noveram, existere in malo statu, vertensque me ad meos Dominos Angelos, dixi illis: Domini, quid est hoc? quis mihi attulit hunc hominem. Responderunt mihi: Angelus ipsius Custos, DEO permittente. Reposui: Quis autem protulit illa verba? Tum contraxerunt humeros, & noluerunt mihi respondere.

Non retulis Marina finem tam horribilis casus, & est sedulo expendendum, quod, etiamsi tanto esset præditæ zelo conversionis peccatorum, promississetque, ipsi DEVS prædictam gratiam, tamen non fuerit permota ad petendam conversionem hujus peccatoris. Fortè ideo, quod, dum Divina Majestas firmiter decernit, punire quempiam obstinatum peccatorem, aufert suis servis vehementes impulsus, ad orandum pro eo juxta illud, quod dixit Propheta Jeremia: Noli orare pro populo hoc, quia non exaudiam te. Et prædicta promissio intelligitur de hujusmodi oratione, quod illi declamavit aliàs, dando ipsi clavim, quæ significabat facultatem obtinendi, quidquid peteret, ut suo loco dicitur.

☉)**(☉)

